

Елин Пелин

Автомобил и кола

Един автомобил блестящ, по витото шосе летящ с бързината на стрела, настигна стара селска някаква кола. Спокойно влачеха я двата вола, тътрейки тежкия товар. Подвикваше им коларят стар. С тропот се въртяха колелата, отрупани с кал, събрана по селата.

Изсвири страшно гордата машина – колата да й стори път – и с пукот и пращане блесна в праха, изви се и замина.

Летеше като хала страшна. Простираше по целий път опашка пращина. Упоен от бързина и от бензин, носещ там някой важен господин, присмя се автомобилът на бедната кола селяшка – такава груба, бавна и просташка.

Присмя се тоз автомобил-светкавица и каза:

– Нещастна божа кравица! Къде ли тоя дървен скелет крета?! Кога ли ще се разбие на парчета. Навярно там, където аз ще бъда след минута, тя – утре чак ще се добута!

А бае Пижо, който караше колата, изтърси си от прах абата, учудено заклати си главата и си помисли добродушно:

– Какво чудовище бездушно! Машина-хала! Без сърце и без живот лети – по равно и по висоти. Хвала му брей, и нека да живеят ученият човек за тия чудеса на днескашния век!

И на воловците подвикна той другарски и пак пое на пътя царски.

Час, два ли, три ли – време доста тътра се, скърцоти колата проста и отведнъж там, на един завой, бай Пижо, изумен, подплашен, извика на воловците си:

– Стой!

До пътя в сухий храсталак, като изхвърлен от реката рак, лежеше автомобилът същ, който хвърчеше тъй могъщ. Около него пък се суетеше и сумтеше карачът му отчаян, вмирисан на бензин, и друг на изглед важен господин.

– Какво? Що? – запита бае Пижо съжалително.

Карачът го изгледа умолително и рече:

– Я слушай ти, човече! Прати те случаят навреме. Ще ни помогнеш да го извлечем, хе там, до близкият хан... Пък после – лесно... Ще ти се плати честно.

Свали си Пижо капата вежливо и рече услужливо:

– Защо се хора слагаме – нали да си помагаме.

Остави настрана тояга и се хвана за работа веднага. Сръчна, бърза! С въжетото той завърза автомобила горделив и присмехлив за своята кола – селяшката – и викна на воловете юнашката:

– Ха де, братлета, опъвайте вратлета! Теглете! А вие, господа, тъй

малко побутнете!

И що? Воловете тръгнаха, повлякоха колата. Тикнаха малко господата и скоро по шосето повлече се туловището клето на чудната машина, която тъй надменно застигна и замина, летейки кат стрела, таз проста, глупава кола...

На тая приказка това е краят. Какво ще кажете пък вий – не зная.

КРАЙ

© 1945 Елин Пелин

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8869>]